

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 474/2018-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. februára 2019 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného spoločnosťou [REDACTED], [REDACTED], konajúcou prostredníctvom advokáta [REDACTED], ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 171/2007, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 171/2007 p o r u š e n é b o l i .

2. [REDACTED] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Bratislava IV povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava IV je povinný uhradiť [REDACTED] trovy konania v sume 570,06 € (slovom päťstosedemdesiat eur a šesť centov) na účet spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 474/2018-19 z 26. septembra 2018 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 171/2007 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti, ako aj z predloženého spisového materiálu okresného súdu vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení žalovaného účastníkom konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 9 C 171/2007.

Sťažovateľ okresnému súdu vyčíta, že počas jedenástich rokov trvania napadnutého konania aj napriek veľkému množstvu nariadených pojednávaní nedokázal vo veci rozhodnúť. Tvrdí, že on sám „žiadnym úkonom neprispel k prietahom alebo k spomaleniu postupu súdu prvej inštancie. V prípade jeho neprítomnosti na pojednávani sa riadne a včas ospravedlnil, informoval súd o jeho neodkladných záležitostiach a snažil sa zabezpečiť dôkazy tak, aby súd mohol vo veci rozhodnúť čo najskôr.“.

Neodôvodnené prietahy, ktorými sa konanie neprimerane predĺžilo, a to najmä v dôsledku nečinnosti a neefektívneho postupu okresného súdu, viedli podľa sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľ ďalej uviedol:

„Nečinnosťou porušovateľa vznikla sťažovateľovi ujma spôsobená bezdôvodným predĺžovaním stavu právnej neistoty, kedy všeobecné súdy nedokázali rozhodnúť sťažovateľovu vec v primeranej lehote. Stav právnej neistoty sa týka zasahovania do výkonu majetkových práv sťažovateľa, pričom sťažovateľ sa naďalej nachádza v dlhotrvajúcej právnej neistote.

S ohľadom na vyššie uvedené sa domnievame, že závažnosť vzniknutej ujmy a jej okolnosti sú veľmi významnej kvality a žiadame preto ústavný súd, aby prihliadol k tejto skutočnosti.

Vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva žiadame, aby Ústavný súd Slovenskej republiky priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie za spôsobenú ujmu vo výške 5.000,- EUR (slovom: päťtisíc eur).“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo postupom Okresného súdu Bratislava IV porušené.

2. Okresnému súdu Bratislava IV prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 9C/171/2007 konal bez zbytočných prieťahov.

3. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 5.000,- EUR (slovom: päťtisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Bratislava IV povinný vyplatiť na účet advokátskej kancelárie [REDAKOVANÉ]... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bratislava IV je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia... v sume 390,50 eur (slovom: tristodevätidesiat eur a päťdesiat centov), na účet advokátskej kancelárie [REDAKOVANÉ]... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Na výzvu ústavného súdu zaslala predsedníčka okresného súdu 7. novembra 2018 vyjadrenie k sťažnosti (sp. zn. 1 SprV 182/2018 z 29. októbra 2018), v ktorom uviedla:

„... Je nesporné, že v označenej právnej veci došlo k prieťahom v konaní od podania žaloby o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vzhľadom na dĺžku konania, avšak som toho názoru, že súd v danom konaní v zásade postupoval bez prieťahov, ktoré by bolo možné označiť za zbytočné, snažiac sa odstrániť právnu neistotu strán sporu a dospieť k meritórnemu rozhodnutiu, berúc do úvahy aj skutočnosť, že v konaní súd dňa 26.10.2018 vyhlásil rozsudok vo veci samej.

V predmetnom konaní sa od jeho začatia do vyhlásenia rozsudku konalo niekoľko pojednávaní, z ktorých pojednávania vytýčené na deň 09.06.2015, 26.05.2017 a 28.02.2018 boli odročené z dôvodu PN zákonnej sudkyne, pričom sa jedná o skutočnosť, ktorá nemohla byť súdom žiadnym spôsobom ovplyvnená. Pojednávanie vytýčené na termín 01.07.2008 bolo odročené z dôvodu neprítomnosti žalobkyne a pojednávania vytýčené na deň 27.10.2008, 24.07.2012, 21.02.2014, 24.02.2015, 31.07.2017 a 16.07.2018 boli odročené z dôvodu na strane žalovaného - sťažovateľa. Je pravdou, že tunajší súd viackrát odročil pojednávanie z dôvodu potreby pripojenia spisov z Okresného súdu Bratislava II, avšak na pripojení a naštudovaní predmetných spisov trval sťažovateľ, ako to vyplýva zo zápisnice z pojednávania konaného dňa 03.09.2009. Ostatné pojednávania konané vo veci boli v zásade odročované z dôvodu potreby vykonania ďalšieho dokazovania, pričom obe strany sporu počas celého konania predkladali návrhy na vykonanie dokazovania a ďalšie

podania, o ktorých musel súd rozhodnúť, resp. sa s nimi oboznámiť, čím došlo taktiež k predĺžovaniu daného konania.

Vzhľadom na to, že predmetný spis sa nachádzal z dôvodu sťažovateľom podaných odvolaní voči viacerým procesným rozhodnutiam tunajšieho súdu v danej veci viackrát na Krajskom súde v Bratislave, je potrebné uvedené obdobie, kedy sa predmetný spis nenachádzal na tunajšom súde vziať do úvahy, a neprisudzovať ich na ťarchu tunajšiemu súdu.

Mám za potrebné tiež uviesť, že k celkovej dĺžke konania môže prispieť aj strana sporu svojím správaním, a to napr. žalobkyňa podávaním neúplných podaní, pričom súd ju musel viackrát vyzývať na predloženie doplnenia podaní, resp. predkladaním vyjadrení k podaniam na výzvu súdu po súdom stanovenej lehote, prípadne aj nepreberaním zásielok zasielaných na adresu uvedenú v žalobe. Mám za to, že k dĺžke konania prispel aj samotný sťažovateľ, nakoľko vytýčené pojednávania boli viackrát odročované z dôvodov na strane sťažovateľa s tým, že žiadosti o odročenie pojednávania súdu doručil aj v krátkom čase pred termínom pojednávania. Taktiež predkladanie podaní súdu, či už na pojednávani alebo pár dní až hodín pred termínom pojednávania, pričom súd sa s týmito nemal možnosť dostatočne oboznámiť mali za následok marenie a odročovanie pojednávania. Uvedené konanie žalovaného môže byť považované za účelové, aj vzhľadom na to, že už v r. 2008 žiadal žalovaný - sťažovateľ o predĺženie lehoty na predloženie vyjadrenia k žalobe z dôvodu, že si plánuje zvoliť advokáta, z uvedeného dôvodu taktiež žiadal odročiť pojednávanie konané dňa 09.01.2018, avšak právneho zástupcu si zvolil až dňa 13.07.2018, t. j. 3 dni pred termínom pojednávania (16.07.2018), ktoré žiadal následne z dôvodu krátkosti času a potreby naštudovania spisu, ako aj ďalších materiálov, právnych predpisov, judikátov. Zároveň obe strany sporu predkladaním návrhov na ďalšie dokazovanie počas celého konania prispeli k jeho dĺžke, nakoľko nielen súd, ale aj strany sporu majú v konaní postupovať tak, aby bolo možné v čo najkratšom možnom čase dospieť k meritórному rozhodnutiu.

Musím konštatovať, že konanie vedené na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 9C 171/2007 bolo vzhľadom na jeho dĺžku poznačené prieťahmi, ktoré však nemali preukázateľne za následok spôsobenie ujmy sťažovateľovi (sťažovateľ nijako nepreukázal,

že by mu bola priamym následkom porušenia jeho základných práv spôsobená akákoľvek ujma).

Vzhľadom na zistený stav konania sp. zn. 9C 171/2007, ale zohľadňujúc aj ostatné okolnosti prípadu, ak Ústavný súd Slovenskej republiky dospeje k záveru, že došlo k porušeniu práva sťažovateľa, považujem priznanie ním žiadanej sumy 5.000,- EUR za neprimerané (neprimerane vysoko požadované finančné zadostučinenie).

Záverom konštatujem, vzhľadom k okolnostiam prípadu, spolu s prihliadnutím na správanie strán sporu - najmä sťažovateľa, že v napadnutom konaní nedošlo k súdnym prieťahom spôsobených tunajším súdom, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné. Postup Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 9C 171/2007 aj napriek uplynutému časovému obdobiu od podania žaloby, smeruje zo strany súdu k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa v jeho veci, poukazujúc najmä na stav konania, keď bol vo veci dňa 26.10.2018 vyhlásený rozsudok vo veci samej, ktorý sa v súčasnosti vzhľadom na neprítomnosť strán sporu, na pojednávaní, ktoré bolo vytýčené za účelom vyhlásenia rozsudku doručuje.

Navrhujem preto, aby Ústavný súd Slovenskej republiky sťažnosť sťažovateľa na prerokovanie neprijal, a v prípade prijatia ústavnej sťažnosti na prerokovanie, aby rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 9C 171/2007, porušené nebolo.

Zároveň oznamujem, že súhlasím, aby ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním, a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti. Navrhujem však, aby bolo vo veci vykonané dokazovanie obsahom spisu tunajšieho súdu sp. zn. 9C 171/2007.“

K vyjadreniu okresného súdu zaslal 20. novembra 2018 repliku sťažovateľ. Uviedol najmä:

«Sťažovateľ na svojej sťažnosti naďalej v nezmenenom rozsahu trvá a žiada Ústavný súd, aby jeho sťažnosti v celom rozsahu vyhovel. Sťažovateľ naďalej trvá na svojom tvrdení,

že k vytvoreniu želateľného stavu právnej istoty, dochádza až konečným právoplatným rozhodnutím súdu vo veci. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nestačí, aby súd vec prerokoval, prípadne vykonal rôzne úkony, a to bez ohľadu na ich počet, bez toho, že by cieleným a systematickým postupom dospel k definitívnemu rozhodnutiu vo veci, ku ktorému dospel, avšak až po jedenástich (11) rokoch...

Porušovateľ vo svojom vyjadrení priznal, že došlo k prieťahom v konaní vzhľadom na dĺžku konania a poukázal aj na skutočnosť, že o prieťahy v konaní sa zapríčinili aj strany sporu svojím správaním. Avšak ako vyplýva aj z rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR, prvoradou povinnosťou súdu a sudcu je organizovať procesný postup v súdnom konaní tak, aby sa čo najskôr odstránil ten stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa osoba obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. O prieťahoch v súdnom konaní teda možno hovoriť vtedy, ak súd vôbec nevyužije tie procesné alebo iné prostriedky, účelom ktorých je zabezpečenie nielen účinnej, ale tiež „rýchlej“ ochrany práv účastníkov súdneho konania, prípadne ak k ich použitiu siahne vtedy, keď je ich skutočný príspevok (účinnok) k dosiahnutiu tohto účelu súdneho konania vylúčený, prípadne je značne minimalizovaný (I. ÚS 57/97)...

Sťažovateľ poukazuje aj na skutočnosť, že Okresný súd Bratislava IV nariadil pojednávania nie viackrát ako dvakrát do roka, čoho následkom bolo aj konanie, ktoré trvalo viac ako jedenásť (11) rokov.

Sťažovateľ je toho názoru, že došlo k prieťahom v konaní a aj po vyhlásení rozsudku súd po jedenástich rokoch rozhodol spôsobom, ktorým boli porušené jeho práva na spravodlivý proces, nakoľko súd nezistil rozhodujúce skutočnosti, dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne vec posúdil. Aj z tohto dôvodu sťažovateľ podal odvolanie dňa 13. novembra 2018 na Okresný súd Bratislava IV...

Sťažovateľ naďalej trvá na svojom tvrdení, že v dôsledku neefektívneho postupu porušovateľa vzniknuté neodôvodnené prieťahy, ktorými sa konanie neprimerane predĺžilo, viedli k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov...»

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich

stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 9 C 171/2007 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií postupoval ústavný súd aj vo veci sťažovateľa.

Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania, ktorého predmetom je vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, bola závislá najmä od skutkovej zložitosti veci. Po právnej stránke možno danú vec považovať za štandardnú, nie zložitú, nelíšiacu sa od obdobných konaní tohto druhu.

Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd zistil závažné okolnosti, ktoré musia byť zohľadnené a pričítané na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prietahom. V tomto smere ústavný súd poukazuje aj na vyjadrenie okresného súdu, podľa ktorého viaceré pojednávania (27. októbra 2008, 24. júla 2012, 21. februára 2014, 24. februára 2015, 31. júla 2017 a 16. júla 2018) museli byť odročené z dôvodu na strane sťažovateľa. Okresný súd musel tiež viackrát odročiť pojednávanie aj z dôvodu potreby

pripojenia spisov z Okresného súdu Bratislava II, na pripojení ktorých trval sťažovateľ. V rámci uplatňovania svojich procesných práv sťažovateľ tiež navrhoval dôkazy, žiadal o predĺženie lehoty na vyjadrenie, podával odvolania, viackrát podal návrh na vstup intervenientov do konania.

V dôsledku podávania opravných prostriedkov sťažovateľom sa spis niekoľkokrát nachádzal na Krajskom súde v Bratislave (od 30. septembra 2011 do 31. októbra 2011, od 5. apríla 2012 do 30. apríla 2012, od 25. júna 2013 do 30. septembra 2013, od 25. septembra 2014 do 30. októbra 2014). Vo všetkých prípadoch odvolací súd potvrdil napadnuté uznesenia okresného súdu.

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach už viackrát vyslovil, že v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania neznáša zodpovednosť za predĺženie konania oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04). V súlade s touto judikatúrou preto aj dobu potrebnú na rozhodnutie o sťažovateľových procesných návrhoch ústavný súd zohľadnil pri priznávaní finančného zadostučinenia (m. m. III. ÚS 352/2012).

Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Konštatuje, že okresný súd od počiatku konal plynule, za obdobie bezdôvodnej nečinnosti okresného súdu možno považovať päťmesačné obdobie (od 23. marca 2009 do 3. septembra 2009), desaťmesačné obdobie (od 29. októbra 2009 do 14. septembra 2010) a jedenásťmesačné obdobie (od 30. septembra 2010 do 15. augusta 2011). Spolu bol okresný súd bezdôvodne nečinný 26 mesiacov. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom z 26. októbra 2018. Rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože sťažovateľ proti nemu podal odvolanie.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu v bode 1.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda boli porušené, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ žiadal priznať finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € s odôvodnením, že nečinnosťou okresného súdu „vznikla sťažovateľovi ujma spôsobená bezdôvodným predĺžovaním stavu právnej neistoty“.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu a zároveň berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, ústavný súd považoval priznanie sumy 1 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd sťažovateľovi napokon priznal náhradu za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, spísanie sťažnosti v roku 2018 a vyjadrenie z 19. novembra 2018) podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších

predpisov (ďalej len „vyhláška“) v sume 570,06 €, ktorú požadoval sťažovateľ, pretože uplatnená suma neodporuje tejto vyhláške. Ústavný súd preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. februára 2019